

ILEANA VASILESCU

Viața Maicii Domnului

*Povestiri pentru copii
după tradiția ortodoxă*

editura
Σοφία

București

Fecioara la templu

Micuța Maria a rămas la templu să slujească după puterile ei, iar părinții s-au întors în Nazaret, slăvind și laudând pe Domnul. Când Maria a împlinit șapte ani, Ioachim s-a mutat la ceruri. Ana, ca văduvă curată, s-a dus și ea la templu, pentru a sluji și a fi aproape de copila ei. După numai trei ani a plecat la cele veșnice și Ana. Ce rost putea avea o copilă, atât de mică, la templu?

O adevărată cetate era templul din Ierusalim. Și, pentru că era așa de mare, multă treabă era de făcut. Fecioarele bătrâne și văduvele, căci numai ele erau permise, țeseau, torceau, găteau mâncare din animalele jertfite, coceau azime, îngrijeau de hainele preoților, curățau templul. Bătrânele acestea luau pe lângă ele fetețe, pe care le învățau toată treaba ce era de făcut. Când fetele împlineau treisprezece-paisprezece ani, se întorceau în familiile lor și se puteau căsători, cum era obiceiul în vremurile acelea.

La praznicele cele mari: Ziua Curățirii, Cincizecimea, Sărbătoarea Corturilor, toți iudeii se

adunau la Ierusalim și veneau la templu. Femeile de la templu aveau mult de lucru, căci făceau legătura dintre popor și preoți, primeau darurile, îngrijeau de buna-cuviință a poporului în templu, găteau și pregăteau animalele de jertfă, se îngrijeau ca femeile venite la rugăciune să nu intre unde nu aveau voie. După praznic rămâneau de spălat, de curățat, de pus la loc.

Blânda Maria lucra după puterile ei. Dar, nu se știe cum, tot ce nu izbuteau celelalte făcea ea. Hrana pe care o primea de la preoți o împărțea săracilor. Seara, când treburile erau încheiate, ea se retrăgea în Sfânta Sfintelor, unde se ruga îndelung, trimițând către cer buna putere a cuvântului. Arhanghelul Gavriil îi aducea mană de Sus și, după ce o hrănea, sta cu ea până târziu, ca s-o învețe să scrie și să citească. Apoi Arhanghelul i-a tălmăcit Scripturile. Astfel, ea a cunoscut multe taine și tot ceea ce avea să urmeze. Când au ajuns la Isaia, unde se spunea: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu”, gândea Maria în marea ei neprihănire și smerenie: „O, dacă aș putea fi măcar slujnica acelei Fecioare!”

Când preotul Zaharia intra în Sfânta Sfintelor vedea și el pe înger stând cu mica Maria și mult se minuna în sinea lui de așa minune, dar nimic nu spunea, pentru că tainele dumnezeiești cer tăcere.

Numai Maria nu se mira și nu băga de seamă lucrurile minunate care i se întâmplau, socotin-

du-le de la sine înțelese. În rugăciune și citirea Sfințelor Scripturi, Maria petrecea ceasuri de cerească bucurie, căci adevărul și frumusețea te fac fericit și împăcat cu tine însuși.

Astfel, cu statornicie, neabătută, neștrămutată în strădania duhovnicească, Maria pășea pe calea înțelegerii binelui și a rosturilor. Privind lumea, a început să înțeleagă orbirea și neputințele omenești. Și, plină de compasiune, a prins a se ruga pentru izbăvirea neamului omenesc. Se ruga din adâncul inimii sale curate și pline de adevărată iubire, pentru ca Domnul Însuși să-i izbăvească pe sărmanii oameni sau să le trimită un ajutor care să-i învețe calea mântuirii. Și, după rugăciune, păstrând în inimă priveliști nepămâtenes numai de dânsa știute, surâdea îngerilor și adormea împăcată.

La templu erau alte cinci fecioare cam de aceeași vârstă cu Maria, și împreună lucrau ca bune prietene.

Visul minunat al Mariei

Povestesc bătrânii că, deși aștepta Prunc și era la casa ei, Maria continua să lucreze pentru templu ajutată de alte fecioare. Le dăduseră mării preoți mătase, zambile și fir de mătase, purpură și in. Toate doreau să lucreze cu in, că era mai ușor. Dar, pentru a-și arăta măiestria, ar fi vrut mătasea și zambila. Cu greu s-ar fi hotărât să aleagă purpura, dificil de lucrat, din care se făceau draperii pentru Sfânta Sfintelor. Ele aruncară sorții să vadă ce vrea Bunul Dumnezeu să facă fiecare dintre ele. Sorții căzură arătând că Maria va lucra din purpură pânza draperiei pentru templu.

Când înmânară purpura Mariei, fecioarele se mirară în gura mare:

– Tu ești cea mai tânără dintre noi, cum ai meritat să primești purpura?

Cum vorbeau ele așa, apărură un înger, ca trimis al Domnului, și le vorbi blând:

– Fie ca cele spuse să nu aducă suferință!

Apoi se apropie de fiecare dintre fecioare pe rând, le atinse cu arătătorul gura și inima. După

care se îndreptă spre Maria și o cuprinse cu aripile lui, încât pentru o clipă nu mai putu fi văzută. Ochii puteau vedea un înger cu aripile adunate în față. Înainte ca fecioarele să se dezmeticească, îngerul se urcă la cer pe un nor.

Fecioarele pricepură că gândul și vorbele lor fuseseră lipsite de iubire. Începură a o înconjura pe Maria cu laude și îndemnuri de spor, cu toată dragostea lor. Apoi, harnice, se puseră toate pe lucru, cântând imnuri de slavă Creatorului. Lucrând, Sfânta Fecioară adormi într-o noapte cu capul pe războiul de țesut și avu un vis miunat. Ea îl închise și-l păstră în inima ei, după cum îi era obiceiul. Se făcea că era începutul începutului, pe vremea Facerii. Dumnezeu Bunul făcuse Cerul cu toate cele nouă cămări ale sale și le denumise după felul lor: Tăria Cerului, Al nouălea Cer, Cerul Îngerilor și așa mai departe. Apoi despărțise Cerurile de cerul cu nori, pe care îl poate vedea orice muritor, apele de sus de cele de jos. Pământul era cu totul acoperit de ape. Domnul a chemat pe nefârtatul. I-a poruncit să se cufunde în ape și să aducă din străfunduri o mână de pământ. Cât ai bate din palme, nefârtatul se întoarce cu o mână de pământ. Din sămânța de pământ, Domnul făcu o întindere de uscat. Și, cum El toate le face după măsura Sa, Pământul ieși nespus de întins, de nu-l cuprindeai cu privirea. De acolo de sus, din înalt, privi El și văzu că nu este bine, pentru că Cerul era prea mic,

și Pământul prea mare. Pământul ar fi trebuit să fie pe măsura Cerului, să încapă sub Cer.

Chemă Domnul pe cățelul pământului și-i porunci:

– Să-Mi strângi pământul, ca să încapă sub cer!

Dar, oricât se opinti acesta, nu putu strânge Pământul cât să încapă sub Cer.

Apoi Domnul chemă la sine pe arici, înțeleptul înțelepților, care îi spuse:

– Nu pot face nimic cu înțelepciunea mea. Dar, Preamărite, știi cine poate.

– Cine?

– Credința și iubirea! Este o Fecioară, care va țese prin credința și iubirea ei un pământ pe măsura Cerului.

– Fecioara..., murmură Domnul îngândurat.

Apoi, Fecioara Maria se văzu pe sine, în visul acela, stând la războiul de țesut și țesând pânză minunată. Urzeala era din fire de credință, iar firul din suveică era din iubire pentru aproapele. Țesea fără odihnă, și pânza se învolbura peste pământ, strângându-l sub cerul de lumină și iubire. Și, pe pânza minunată, cine avea ochi de văzut, vedea toată Cartea Sfântă: Bunavestire, Nașterea, Fuga în Egipt, cei trei ani, Patimile, Răstignirea, Învierea, Înălțarea.

Maria se trezi un pic speriată din visul acela minunat și măreț. Nu este ușor să știi. Maria toate le știa, dar le închidea în sufletul ei, și doar cine avea ochi le putea întrevede în blândețea și smerenia ei, în surâsul ei.